

Пенчо Славейков
Тихо вее вечерна
прохлада...

Тихо вее вечерна прохлада
и полека мрака нощен пада,
всичко веч прибира се за сън.
Трепнаха звездици в небесата.
Из полето нейде от чердата
се зачува тих, залутан звън.

Пъпчиците към земя привеждат,
морни, росно чело и изглеждат
как се мило милва лист со лист...
Дневна скръб в душа се притаява,
и сърцето с кротост упоява
аромата нощен, благ и чист.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова, Милена Тодорова и Мартин Митов

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958
П. П. Славейков, Съчинения. Том II. Лирика. Фигура, С. 2003.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6531>]